

skyldning deri, at det høie Folkething jo slet ikke fulgte Andet end Spaniens Exempel; thi Spanien havde i Grunden ogsaa sammenkoblet Handelstraktaten baade med sin egen og med vor Toldtarif. Nu skjønner jeg rigtignok ikke rettere, end at det er af den Slags Sammentoblinger, som meget uegentlig kan siges at være en Sammentobling; thi det var en fuldstændig Nødvendighed. Hvis Spanien vilde opnaa bestemte Medtættelser for visse af sine Udførselsprodukter, maatte det fordrø bestemte Satser, og naar det fordrø bestemte Satser, maatte det ogsaa komme til at staa i Forbindelse med vor Toldtarif. Det er dog Ting, der i Virkeligheden ere aldeles uadskillige fra hinanden, ligesom der heller ikke her er Noget, der modsætter sig en saadan Sammentobling. Tværtimod, Dagsordenen udtaler endog ogsaa med rene Ord, at man er villig til saavel at anerkjende den spanske Handelstraktat paa som at tage den i Lovsform, hvad der vil sige det Samme som, at den faar den af Spanien forlangte Indvirkning paa Toldtariffen. Ligesaa forunderligt det derfor forekom mig at høre disse Udtalelser fra det ærede 7de Medlem for 1ste Kred (Broberg), ligesaa naturligt og selvforstaaeligt fandt jeg, at det var at høre fra de to ærede Talereovre paa den anden Side, at de fandt, at det Lovforslag, der var oversendt os fra det andet Thing, var et ganske overordentlig godt og brugeligt Grundlag for en videre Forhandling. Naar den fremhævede det ærede 2det Medlem for 7de Kred (Madsen) meget stærkt, at det var et godt og brugeligt Grundlag, at det andet Thing havde gjort dette Thing store Indrømmelser. Han søgte at paavise dette, men det var en Opgave, der var saa svær at løse, at jeg tror næppe, der var Noget, der rigtig fik fat i og kunde forstaa, hvori disse Indrømmelser egentlig bestode. Jeg kan derfor ikke imødegaa dem; thi uagtet jeg med min bedste Villie fulgte det ærede Medlem med udelst Opmærksomhed, var det mig virkelig umuligt at fatte, hvori i Grunden disse Indrømmelser bestode. Det forundrede mig altsaa ikke, at det ærede Medlem tog den Position. Derimod forundrede det mig i ikke ringe Grad at høre, at hans Holdning lige overfor Brændevinsbestatningen fuldstændig havde forandret sig. Han havde nemlig, som han ogsaa selv udtalte, tidligere sagt, at der kunde han gaa meget vidt, gaa endog ogsaa meget videre, end den høie Regjering i sin Tid foreslog. Men nu, sagde han, havde det med eet Slag forandret sig. Nu kunde han slet ikke gaa med til nogen Forhøielse af Brændevinsbestatningen. Hvorledes søgte han at paavise dette? Søgte

han paa den, som det forekommer mig, ene naturlige Maade at godtgjøre sin forandrede Holdning ved, at det vilde være urimeligt at beskaffe Alkoholi i Brændevin høiere end Alkoholi i Vin? Ja, det kunde jeg forstaa, og det tror jeg, Alle vilde kunne forstaa, at det vilde være ubilligt, om man beskattede Alkoholi i Fattigmands Drik høiere end i Rigmands Drik. Men det er saa langt fra Tilfældet, og det er Noget, som det ærede Medlem ganske sikkert veed lige saa godt som jeg, at selv om man gik til den af Regjeringen foreslaaede Forhøielse og satte Brændevinsafgiften til 25 Ore pr. Pot 8 Gr. Brændevin, vilde det dog kun blive en Bestatning af 16^{3/10} Ore pr. Bund ren Alkoholi, medens en Buntold af 7^{1/2} Ore pr. Bund for Vin, der indeholder 15 pCt. Alkoholi, — og de fleste Bordeauxvine indeholde mindre — vil give 50 Ore pr. Bund Alkoholi i Afgift og for Vine, som dem her er Tale om, for spanske Vine, der holde 20 pCt., vil Bestatningen blive 37^{1/2} Ore. Det er altsaa mere end 5 Gange saa meget for hvert Bund Alkoholi i Vin, end det er for Brændevinsens Bedkommende, selv efter den Forhøielse, der er foreslaaet af Regjeringen. Hvis et saadant Forhold har bevæget det ærede Medlem til at indtage en saa bestemt forandret Holdning i dette Spørgsmaal, er det mig temmelig ubegribeligt. Der var et andet Punkt, som jeg ikke, idet han talte, tænkte paa at imødegaa, men hans ærede Sidemand (Clausager) har idag givet mig en saa overordentlig glimrende Leilighed, at jeg ikke kan lade være at sige ham, at han paa det Allerbestemteste har imødegaaet ham. Han udtalte nemlig lige overfor min ærede Sidemand (Magen), at han havde brugt en Signelse, som halvede ganske overordentlig, idet han nemlig havde sammenlignet Staten med en Privatmand, og det var Noget, som i Grunden ikke kunde sammenstilles. Det ærede 2det Medlem for 7de Kred (Madsen) brugte ogsaa en Signelse; han sammenlignede Staten med Kommunen og spurgte om, hvad man vel vilde sige, hvis man i en Kommune vilde handle saaledes, som Staten handlede her, idet den tog meget mere ind i Statter aarlig end den brugte. Hvis nu en Kommune vilde oprøve adskillige Tusinder mere end dens Udgifter vare, vilde dens Bestyrelse snart faae Lov til at gaa sin Vej. Men hvis man ikke kan sammenligne Staten med en Privatmand, tror jeg heller ikke, man kan sammenligne Staten med en Kommune. Det ærede Medlem glemte nu forøvrigt, at hvis der havde været det samme Tilfælde i en Kommune, som faktisk er Tilfældet for Statens Bedkommende, at den havde Gjæld, saa